ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Λιοσίων Ἀριθ. 32

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ
Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἕκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 3ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία Δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. χρ. 2

ΤΟ ΚΡΙΝΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἔχετε ἴδει ῥόδον θάλλον πλῆρες ζωῆς, τὸ σᾶς ἔκαμε νὰ σταματήσετε τὸ ταχὺ βῆμα σας διὰ νὰ τὸ θαυμάσητε ὀλίγας στιγμάς; Ἔχετε ἴδη πάλιν ῥόδον μετὰ τὴν κοταιγίδα; Ὦ! τὰ φύλλα του εἶναι σκορπισμένα χάμω στὴ γῆ. Ἔχασαν τὸ ὡραῖον των χρῶμα — τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς — καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ὠχρότητα. Τοιουτοτρόπως ἦτο καὶ ἡ Γεωργία. Ἡ πρὶν χαρίεσσα νεᾶνις, ἡ σκορπίζουσα παντοῦ τὴν χαράν, ἤδη λυπεῖται, καὶ συχνάκις δακρύει. Ὁ θεῖος της ἐνόησε ὅτι κάτι συνέβαινε καὶ μίαν ἡμέρον τῆς λέγει. — Τέκνον μου, μετὰ μεγάλης μου στενοχωρίας σὲ βλέπω στενάζουσαν καὶ τοῦτο ταράττει τὴν εὐτυχίαν μου. Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν καὶ γνώρισε ὅτι θὰ πράξω τὸ πᾶν ὅπως τὴν ἀνακουφίσω. Ἐπρόφερε δὲ τοὺς λόγους του μετὰ τοσαύτης ἀγάπης, ὥστε ἡ Γεωργία δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἴπῃ. — Ἀγαπῶ! Ἡ σκηνὴ ἦτο δραματικωτάτη. Ἀλλ' ἡμεῖς θὰ ἀφήσωμεν τὰς ποιητικὰς καὶ δραματικὰς ἐκφράσεις, διὰ τὸν φόβον μήπως κάθε ἄλλο ἢ δραματικὰς σκηνὰς παραστήσωμεν. Δὲν εἶνε δὲ καθόλου παράδοξον ἀδόκιμος γνώστης τῆς δραματικῆς τέχνης ἀντὶ νὰ ἀποσπάσῃ τὰ δάκρυα, φεῦ, νὰ ἐπισύρῃ τὸν γέλωτα. Δι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους θὰ ἀφήσωμεν τὸν πτερωτὸν πήγασον καὶ θὰ τὰ εἴπωμεν πεζῶς. Ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος (ἐννοῶ τὸν θεῖον της, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι ἔχω λόγους νὰ τὸν καλῶ οὕτω, ἂν καὶ δὲν εἶνε βουλευτὴς καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ διορισμόν), ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅταν ἤκουσε τοῦτο ἐμειδίασε (ἐνταῦθα θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ παραλείψωμεν ψυχολογικὰς τινὰς παρατηρήσεις περὶ τοῦ μειδιάματος, καθότι ἔχομεν ἀσθενεῖς γνώσεις ψυχολογίας, διότι φεῦ! ὅταν εἴμεθα μαθηταί, ὡς κομῆται ἐφαινόμεθα εἰς τὸ μάθημα τῆς ψυχολογίας, θεωροῦντες αὐτὸ ὅλως ἀνωφελὲς εἰς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην διὰ τὴν ὁποίαν προοριζόμεθα. Ποῦ νὰ προεβλέπωμεν — δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ τοιοῦτον διορατικὸν — ὅτι θὰ ἐγράφαμεν διήγημα — ἐπιγραφόμενον τὸ κρίνον τοῦ βράχου — εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γνῶσις τῆς ψυχολογίας θὰ ἦτο ἀναγκαία. Ἡ πρόνοια ὅμως τοῦ θεοῦ εἶνε μεγάλη. Καὶ ἰδοὺ ἔχω ἐμπρός μου ἓν ποίημα τῆς Φριδερίκης Βρέμερ ἐπιγραφόμενον τὸ «μειδίαμα». Φαίνεται ὡς νὰ ἐγράφη ἐπίτηδες διὰ τὸν πρώην ἐχθρὸν τῆς ψυχολογίας. Δὲν θὰ κάμω ὅμως χρῆσιν αὐτοῦ, διότι (τώρα μόλις τὸ εἶδον) δὲν συμφωνεῖ οὐδόλως μὲ τὸ μειδίαμα τὸ ὁποῖον θέλω νὰ παραστήσω. Φανιασθῆτε, λέγει ὅτι τὸ μειδίαμα εἶνε στόνος εἴρων, καὶ ἀλαζονείας κάλυμμα! Καὶ ὡμίλησα προηγουμένως περὶ θείας προνοίας. Ἐνῷ πουθενὰ μέχρι τοῦδε δὲν συνήντησα τὴν χαριτόβρυτον αὐτὴν κυρίαν, ἥτις καλεῖται θεία πρόνοια, Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἰδιότροπος αὐτὴ νέα ἀγαπᾶ μόνον τοὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς θεολόγους. διότι αὐτοὶ μόνον λέγωσι ὅτι τὴν βλέπωσι συχνὰ καὶ μάλιστα τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος τοὺς ἐπισκέπτεται τακτικά. Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Διότι κάποτε οἱ κάτοικοι κωμοπόλεως τινός, εἶδον μίαν νύκτα νὰ ἐξέρχηται ἐκ τῆς θύρας τοῦ αἰδεσιμοτάτου μία γυνή, καὶ ἤρχισαν τὰς ἀποδοκιμασίας. Ἀλλ' ὁ ἅγιος πατὴρ ἐξελθὼν εἰς τὸ παράθυρον ἤλεγξεν τοὺς ἀσεβεῖς εἰπών, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς θείας προνοίας! Τὸ μειδίαμα λοιπὸν αὐτὸ ἦτο ὅλως ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον περιγράφει ἡ φίλη μας Βρέμερ. Ἦτο μειδίαμα πλῆρες πατρικῆς ἀγάπης, τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐσήμαινεν. Καὶ δι' αὐτὸ ἐστέναζες τόσον καιρό; Ἠγάπας; τί τούτου ἁπλούστερον; Ὦ θεέ μου! ὁ ὕψιστος ἠθικὸς νόμος σου τί ἄλλο διδάσκει ἐὰν μὴ τὴν ἀγάπην; Τὴν ἀγάπην καὶ τῶν μὴ ἀγαπόντων ἡμᾶς. Πόσον μᾶλλον ἐκείνων οἵτινες μᾶς λατρεύωσιν, οἵτινες μᾶς ζητοῦσι ἓν μόνον μειδίαμα διὰ νὰ ἀνακτήσωσι τὴν εὐτυχίαν των, μίαν λέξιν, διὰ νὰ βλέπωσιν αἰώνιον ἔαρ. Αὐτὰ ἐσήμαινε τὸ μειδίαμα τοῦ ἀγαθοῦ θείου.

— Ἡ ἡλικία σου, εἶπεν, ἀγαπητή μου Γεωργία εἶνε ἡλικία γάμου καὶ πολλάκις ἐσκέφθην τοῦτο, ἀλλ' ἤθελον νὰ ἐρωτήσω πρῶτον σὲ διὰ νὰ ἴδω τὴν κλίσιν σου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα

τοῦτο ἀκολουθῶ τὰς νεωτέρας ἰδέας, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βιάζηται ἡ καρδία. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ χρυσοῦς αἰὼν ἐφάνη ὅτι ἀνέτελλεν διὰ τὴν Γεωργίαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ θεῖος της ὡμίλησεν οὕτω. — Ποῖον ἀγαπᾷς Γεωργία; Ὁποία εὐτυχία· θὰ ὡμίλει δι' ἐκεῖνον! — Εἶνε εἷς ἥρως θεῖε μου. Εἶνε ὁ κάτοχος τοῦ ἀντικρυνοῦ κτήματος· μόλις πρὸ μηνὸς ἦλθεν ἐδῶ. — Κάποτε τὸν εἶδα. Τὸ ἐξωτερικόν του δεικνύει ἕνα καλὸν νέον. — Εἶνε λαμπρός, θεῖε μου, εἶνε ἥρως, εἶνε στιβαρός, εἶνε... Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀντιτείνω ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς ὁστισδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἐκτὸς ὁ υἱὸς τοῦ φονεύσαντος τὸν πατέρα σου! Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ νεᾶνις ἔμεινεν ὡς νεκρά. Μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ λιπόθυμος. Ὁ θεῖος της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τίποτε καὶ ἠρώτησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν — τί σημαίνει τοῦτο; — Ὁ πατὴρ ἐκείνου δν ἀγαπῶ ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ πατρός μου. — Ὦ θεέ μου τί λέγεις; τέκνον μου πρέπει νὰ καταπνίξῃς τὸν ἔρωτά σου (τί ἀφελὴς ποῦ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ ὁπρώην ἔμπορος τῆς Ὀδησσοῦ ὁμιλῶν περὶ ἔρωτος. Ἐὰν ἐγνώριζε τὸ «ἔρως ἀνίκατε μάχαν» τοῦ Σοφοκλέους εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὡμολόγει ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ δυσκόλως ἰᾶται, εἶνε τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον παράγει τὸ βέλος τοῦ υἱοῦ τῆς Κυθηρείας) πρέπει νὰ λησμονήσῃς τὸν ἔρωτά σου διότι ἀντίκειται εἰς τοῦτο τὸ υἱικὸν καθῆκον. Ὁ πατήρ σου ἐκ τῶν οὐρανῶν, οὐδέποτε θὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμον τοῦτον. Καὶ ἂν δὲν ἀπατώμεθα, νομίζομεν ὅτι ὁ θεῖος τῆς Γεωργίας εἶπεν προηγουμένως ὅτι ἀκολουθεῖ τὰς νεωτέρας ἰδέας, καὶ ὅτι περιφρονεῖ τὰς προλήψεις. Καὶ τώρα;..(ὤ, διατί νὰ τὸν καλέσωμεν προηγουμένως λαμπρὸν ἄνθρωπον, ἐνῷ ἀποδεικνύεται ὅτι οὐδόλως τοῦ ἤρμοζε ὁ τίτλος οὗτος;)

*
* *

Ψυχολογία! ψυχολογία! Πόσον ἄσχημα ἔκαμα νὰ σὲ περιφρονῶ; Ἰδοὺ τώρα ὅτι μοὶ εἶσαι ἀναγκαιοτάτη, διὰ νὰ περιγράψω μερικὰ ψυχικὰ συναισθήματα τῆς ἡρωΐδος μου. Ἐνόμιζον — τί ἀνοησία — ὅτι οὐδέποτε θὰ μοὶ ἐχρησίμευες ἀφοῦ δὲν θὰ ἠκολούθουν τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα, καὶ ὅτι μοὶ ἦσο ὅλως περιττὴ εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ δικαίου. Ἤδη ἀναγνωρίζω τὸ σφάλμα μου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ διορθώσω. Καὶ δι' αὐτὸ φιλτάτη μου ψυχολογία — τί ἀξιαγάπητος νέα — σὲ ἔθεσα πλησίον τῶν βιβλίων τῆς ἐπιστήμης μου. Καὶ εὔχομαι — εὐχὴ εἰλικρινὴς — νὰ μὴ ὑποστῇς τὴν τύχην τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου τὸ ὁποῖον ἡ θεία Αὐγὴ ἀπήγαγεν εἰς τὴν κουζίνα «ἐπειδὴ ἐτελείωσε τὸ δαδί, καὶ ἐπειδὴ ὁ χωριάτης ποῦ τὸ ἐπωλοῦσε δὲν ἐπέρασε, καὶ ἐπειδὴ ἐνόμισε ὅτι δέν μου ἐχρειάζετο ἀφοῦ εἶχα ἕνα τραπέζι γεμᾶτο τέτοιαις φυλλάδες, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐθεώρησε κατάλληλον διὰ τὴν κουζίνα. ἐπειδὴ εἶχε καὶ μία ζυγαριὰ τυπωμένη, καὶ ἐπειδή...Ὄχι! φιλτάτη μου ψυχολογία σοὶ εὔχομαι — εἰλικρινὴς εὐχὴ — νὰ μὴ ἔχῃς τοιαύτην τύχην ποτέ· παρὰ νὰ ἵστασαι εἰς τὸ γραφεῖον μου κατέχουσα τὴν καλλιτέραν θέσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου πρὸς μεγάλην ζηλοτυπίαν τῶν διαφόρων ἐνοχικῶν καὶ Ἀσικῶν δικαίων. Μετὰ τὴν μεταμέλειάν μου αὐτὴν βοήθησόν με φιλτάτη μου, νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς Γεωργίας, διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἡ νεαρὰ αὕτη κόρη αἰσθάνεται· τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον ὑπέστη εἶνε βαρύ· ζητοῦν νὰ τὴν ἀποχωρίσουν ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ χρυσοπτέρυγον ὄνειρον τοῦ βίου της. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ νὰ ῥιφθῇ κάτω, ὅπως εὕρῃ τὸν θάνατον. Ἔπειτα ἐσκέφθη νὰ πέσῃ γονυκλινὴς εἰς τοὺς πόδας τοῦ θείου της — τοῦ δημίου της, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἔγραφον — καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ μὲ δάκρυα νὰ μὴ εἶνε τόσον σκληρός. Ἔπειτα ἐσκέφθη — καὶ ἡ καλλιτέρα σκέψις ἔρχεται πάντοτε τελευταία — νὰ εἰδοποιήσῃ ἐκεῖνον.

*
* *

Μετά τινας ὥρας ὁ Ἀντώνιος Βρύγος — οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ νέος — ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα. Ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος Βρύγος ἦτο χαρακτῆρος ἰσχυροτάτου καὶ τὸ μέλημά του ἦτο πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν καὶ οὐχὶ νὰ ἐξοδεύσῃ μίαν σφαίραν ἀδίκως, αὐτοκτονῶν. Τρέχει λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸν σταῦλον ἀνέρχεται ἐπὶ ἑνὸς ἵππου, λαμβάνει ἕτερον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, καὶ εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γεωργίας. Μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐπήγαινον εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου Βρύγου, ἥτις ἀπεῖχε δύο ὥρας. Ὁ θεῖος τῆς νεάνιδος, ὅταν τὴν ἐζήτησε καὶ δὲν τὴν εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἦτο σχεδὸν τρελλὸς ἐκ τῆς λύπης του. Μυρία συμπεράσματα ἔθετεν εἰς τὸν νοῦν του. — Ἀναμφιβόλως, ἔλεγεν, πηγαίνουν νὰ ἀποθάνωσι καὶ ἡ αἰτία εἶμαι ἐγώ. Τί ταιριασμένο ζευγάρι ποῦ θὰ ἦτο. Πόσον θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς· Θὰ ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀνθοσπάρτους λειμῶνας — Ὦ, χαμένη εὐδαιμονία — ἐνῷ ἐγὼ γέρων ἤδη, καθήμενος εἰς τὴν σκιὰν δένδρου, θὰ τοὺς παρηκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ οἱ εὐφρόσυνοι λόγοι των θὰ ἐχαροποίουν τὴν καρδίαν μου. Καὶ τὴν ἄνοιξιν, ὅταν αἱ μυγδαλέαι ἦσαν ἀνθισμέναι καὶ τὰ πτηνὰ ἐτραγῴδουν, πόσον ὡραία ἡ ἠχὼ θὰ ἀντηχοῦσε τὸ ᾄσμα των. Τώρα ἂς ἀντηχοῦν οἱ αἰώνιοι θρῆνοι μου. Καὶ τὰς καλοκαιρινὰς νύκτας — ὤ, ζηλευτὴ εὐτυχία — ὅταν ἡ γαλήνη διέσχιζε τὸν γαλανὸν οὐρανόν, καθὼς ὡραία ναῦς πηδᾷ ἐπὶ τῆς ἠρέμου θαλάσσης, πόσα θὰ ἐλέγομεν καὶ καὶ οἱ τρεῖς καθήμενοι ἐπὶ τῆς χλόης. Καὶ τὸν χειμῶνα — ὤ, ψευδῆ ὄνειρα — ὅταν ὁ κεραυνὸς κατέστρεφε τὰς δρῦς καὶ ἡ χάλαζα ἔρριπτε κάτω

καὶ τὸ τελευταῖο λουλοῦδι, θὰ ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ θὰ ἤκουον τὸ παραμῦθι μου. Ποῖος τώρα θὰ τὸ ἀκούσῃ; Μετ' ὀλίγον εἷς χωρικὸς τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι οἱ δύο νέοι ἐπήγαινον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντωνίου Βρύγου ἥτις ἦτο παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἵππευσε ταχέως καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὰ ἐκεῖ Ἐκτύπα τὸν ἵππον του διὰ νὰ τρέχῃ. Ἐν τούτοις ὅμως θὰ ἐπεθύμει νὰ μὴ ἔφθανε ποτέ. Ἐκύτταζε τὰ σύννεφα καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἐφαίνοντο ὅτι ἀκουμβοῦσαν διὰ νὰ ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτῶν! Νὰ γυρίζῃ μαζύ τους ἐπάνω ἀπὸ ἐρημοκλῆσα, ἀπὸ πύργους ἐρειπομένους, καὶ νὰ μὴ στέκεται πουθενά. Ἔπειτα ἐπεθύμει νὰ ἦτο ἕνα μικρὸ πουλακι, διὰ νὰ εὐλογῇ μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα τὸν Θεόν. Κατόπιν ἐπεθύμει νὰ μὴ ἦτο τίποτε. Ὅσο ἐπλησίαζε τόσον ἡ καρδία του ἔπαλλε — Τί ἔχω νὰ ἴδω; ἐσκέπτετο. Ὅταν ἔφθασεν εἶδεν εἰς τὴν θύραν δύο χωρικούς. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ διότι ὦ, ἀπροσδόκητος εὐτυχία. — Εἶδεν ὀλίγα βήματα μακράν του ἐκείνους. Νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του: Δὲν εἶνε ὀπτικὴ ἀπάτη; Ὄχι, δὲν ἦτο ὀπτικὴ ἀπάτη. Ἦσαν ἀληθῶς ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀκούσαντες τὴν φωνήν του ἔτρεξαν πλησίον του. Ἔπεσον ἀμφότεροι εἰς τὰς ἀγκάλας του. — Συγχώρησόν μας τῷ εἶπον. — Ὦ ἀγαπητά μου τέκνα, ἀπήντησε μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην ἐκ τῆς εὐτυχίας, ἡμεῖς πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε Τὴν ἑπομένην ἐτελεῖτο ὁ γάμος, ἐνῷ ἡ Γεωργία εἰς τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἔρριψεν ἐξ ἑνὸς κυτίου τὴν κόνιν ἑνὸς ἄνθους. Ἦτο τὸ κρίνον τοῦ βραχου.

. . . . . .

Μετά τινα ἔτη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ διαβάτης ἔβλεπε νὰ ὑψοῦται κομψότατος οἰκίσκος, περιβαλλόμενος ὑπὸ κήπων καὶ ἀνθέων. Ἐκεῖ κατῴκουν ἐκεῖνοι. Ἡ Γεωργία εἰργάζετο περιποιουμένη τὰ ἄνθη καὶ μανθάνουσα τὰ δύο της τέκνα, τὰ πρῶτα μαθήματα, τὰ ὁποῖα τὰ παιδία λαμβάνουσιν ἐκ τῆς φύσεως. Ὁ δὲ πατήρ των τοσοῦτον ἐμερίμνησε περὶ τοῦ τόπου ἐκείνου, ὥστε οἱ χωρικοὶ τὸν ἐξέλεξαν βουλευτήν. Πρό τινων ἡμερῶν ἐρευνῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τὰ πρακτικὰ παλαιῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, εἶδον μίαν θαυμασίαν ἀγόρευσιν τοῦ Ἀντωνίου Βρύγου περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος.

Τῆς εὐτυχίας δὲ ταύτης μετεῖχε καὶ ὁ ἀγαθὸς θεῖος, ὅστις πολλάκις ἠκούσθη ψιθυρίζων — ὤ, ἀξιοζήλευτος εὐδαιμονία...

(Τέλος) **Μάξιμος Κίνας**

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΗΑ ★

Ο ΠΙΠΗΣ ΜΑΣΚΑΡΕΥΜΕΝΟΣ.

Φωναῖς, κακὸ ἀκούγονται στὸ δρόμον· Τί νὰ τρέχῃ τάχα; Μπᾶ! καλὲ τρεῖς μασκαράδες καὶ σήκωσαν τὸν κόσμο στὸ ποδάρι. Καὶ τί ὡραῖα ποῦ τραγουδοῦν.

Ὅλοι τὴν ἀποκρηά
νὰ περάσουμε παιδιὰ
μὲ χαρούμενη καρδιά,
τρά λά ρά .....

Μὰ αὐτοὶ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε φιλόμουσοι μασκαράδες — Στοιχηματίζω λέγει ἡ Θεία-Αὐγή, ὅτι μαζὺ θὰ εἶνε καὶ ὁ Πίπης — Λές; — Εἶμαι βεβαία. Τὸν εἶδα ποῦ ἔφευγε κρατῶντας κάτι στὰ χέρια του. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο ντόμινο. — Τουλάχιστον νὰ ἤρχοντο καὶ ἐδῶ νὰ μᾶς διεσκέδαζον κομμάτι. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον της καὶ οἱ μασκαράδες ἐστάθησαν πρὸ τοῦ γραφείου μας καὶ ἤρχισαν νὰ τραγουδῶσι, τῇ συνοδείᾳ διαφόρων ὀργάνων.

Ἡ νεότης πετᾶ σὰν τὸ φύλλο
ποῦ δῶθε καὶ κεῖθε τ' ἀγέρι
ἄσπλαχνα φέρει.
Πρὶν περάσει λοιπὸν μὴν ἀργεῖτε
ὦ ἱππόται! νὰ τήνε χαρεῖτε
καὶ εἰς ὑγείαν μου μία νὰ πιῆτε!

— Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ Πίπης διϊσχυρίζεται ἡ Θεία-Αὐγή. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μασκαράδες ἐνῶ ἐτελείωσαν τὸ τραγοῦδι τους ἀπομακρίνονται πρὸς μεγάλην λύπην μας, καὶ ὁ ἄνεμος φέρει πλησίον τὸ ᾄσμα των.

Ὅλα περνᾶνε στὴ γῆ,
Ζήτω καὶ ἡ Θεία-Αὐγή!

Ἡ Θεία-Αὐγὴ μαίνεται σχεδόν. — Ἀχ! αὐτὸς εἶνε, λέγει· Νἄλθῃ τὸ βράδυ τί ἔχω νὰ τοῦ κάμω.

Σπυρίδων. Γ. Καχριμάνης.

◆◆◆◆◆◆◆◆

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Κηροῦλα ἕνα παραμῦθι. — Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἤτανε μιὰ βασιλοπούλα πεντάμορφη στὴν εὐμορφιά· ὁποιος τὴν ἔβλεπε ἔχανε τὸ νοῦ του. — Ἤταν τόσο ὡραία κηροῦλα; — Ναὶ παιδάκι μου· Εὐμορφήτερη δὲν ἐφάνη στὸν κόσμο· Γι' αὐτὸ πολλοὶ τὴν ἐζητοῦσαν σὲ γάμο· Ὅλα τὰ βασιλόπουλα εἶχαν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς γῆς. Τὸ ἐνόμιζαν γιὰ εὐτυχία νὰ πεθάνουν στὰ πόδια της· Ἄλλ' αὐτή.... — Τί κηροῦλα; — Δὲν ἤθελε κανένα, ἐπειδὴ ἔλεγε δὲν πάει νὰ παντρευθῇ ἕνα θνητὸ ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἡ μοίραις κανένα δὲν εἶχαν μοιράνῃ νὰ τὴν στεφανωθῇ. — Λοιπόν; — Ἕνα βασιλόπουλο ποῦ τὴν ἀγάπησε πιὸ πολύ, πῆγε νὰ τρελλαθῇ σὰν ἄκουσε τὴν ἀπόφασι τῆς βασιλοπούλας. Θὰ τὴν στεφανωθῶ ἢ θὰ πεθάνω, εἶπε. Μιὰ καὶ δύο λοιπὸν δὲν χάνει καιρὸ καὶ παρουσιάζεται στὸν πατέρα της τὸ βασιλέα, καὶ τοῦ λέγει ὅλη τὴν ἱστο-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ὁ ἀποθανὼν ἐν Καΐρῳ ἀνταποκριτής μας, ὅστις μεγάλως εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος».

ρία. Βασιλέα μου δόσε μου τὴν κόρη σου καὶ νὰ γίνω σκλάβος σου. Ὁ βασιλέας μὲ φωνὴ ποῦ ἐφανέρωνεν ὅλη του τὴ λύπη τοῦ λέγει — βασιλόπουλό μου τί νὰ σοῦ πῶ· θὰ σὲ ἔκαμα γαμβρὸ μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι ἂν τὸ πρᾶγμα περνοῦσε ἀπὸ μένα· Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε στὸ χέρι τῆς κόρης μου. Αὐτὴ ὅμως δὲν θέλει νὰ παντρευθῇ, ἐπειδὴ λέγει ὅτι δὲν ταιριάζει νὰ ἑνωθῇ τὸ ὄνομά της μὲ τὸ ὄνομα ἀνθρώπου· Ἰδιοτροπία, ἀλλὰ τί νὰ κάμω. Τὸ βασιλόπουλο σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἐξεκίνησε γιὰ τὸ βασίλειό του. Ὅταν ἔφθασε ἐπαρουσιάσθη στὸν πατέρα του (ἕνα ἰσχυρότατο βασιλέα) καὶ τοῦ ἐζήτησε στρατὸ διὰ νὰ κινήσῃ ἐναντίον τοῦ γειτονικοῦ βασιλέως διότι ὄχι μόνον δὲν τοῦ ἔδωσε τὴν πεντάμορφη κόρη του γιὰ γυναῖκα του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκορόϊδεψε μὲ γελοῖα προφάσματα.— Τί ἀπέγινε κηρυῦλα; — Ἐπῆρε στρατὸ ἕνα μιλλιοῦνι τὸ βασιλόπουλο καὶ ἐνίκησε τὸν βασιλέα, καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Ἐπῆγαν λοιπὸν μαζὶ στὸ παλάτι γιὰ νὰ πάρουν τὴν βασιλοποῦλα, ἀλλ' αὐτὴ εἶχε γίνῃ ἄφαντη. Ψάχνουν ἐδῶ ἐκεῖ, τίποτα.— Βασιλόπουλό μου, λέει ὁ βασιλέας, τώρα ἐγὼ δὲν φταίγω καθόλου — Ἔχεις δίκηο· Ἀλλ' ἐγὼ θὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμο καὶ κάπου πιστεύω νὰ τὴν εὕρω. Νὰ μοῦ δώσῃς ὅμως μία εἰκόνα της διὰ νὰ τὴν δείχνω στὸ δρόμο μήπως τὴν εἶδε κανείς. Καὶ τὸ βασιλόπουλο ἐπῆρε τὴν εἰκόνα, ἐκαβαλλίκεψε στὸ ἄλογό του καὶ πάει. Πάει, πάει, πάει, ... καὶ φθάνει σὲ μιὰ χώρα· Ρωτάει μήπως εἶδαν μία πεντάμορφη νὰ περνᾷ, τίποτα. Τὸ βασιλόπουλο ἀρρώστησε ἀπὸ τὴ λύπη του. Πέρνει λοιπὸν τ' ἄλογό του καὶ κινάει ἀμπρός. Πάει, πάει, πάει... καὶ φθάνει σ' ἕνα ἔρημο λαγκάδι· Ψυχὴ πουθενά. Προχωρεῖ ἔμπρος καὶ συντυχαίνει ἕνα γέροντα.— Πατέρα νὰ μὴν εἶδες μιὰ τέτοια νέα (καὶ τοῦ ἔδειχνε τὴν εἰκόνα) νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ; Ὁ γέροντας ἔλαβε τὴν εἰκόνα, τὴν ἐκύτταξε μὲ προσοχή, καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του. — Ἄδικα τὸν κόπο παληκάρι μου. — Γιατί; — Διάβασε ἐδῶ τὸ ὄνομά της ποῦ εἶνε γραμμένο σὲ μι' ἄκρη. — Τὸ βασιλόπουλο ἔσκυψε καὶ ἐδιάβασε.— Τί γράφει παληκάρι μου; — Εὐτυχία. — Λοιπὸν τὴν εὐτυχία κυνηγᾶς παιδί μου, καὶ δὲν θὰ τὴν εὕρῃς πουθενὰ διότι μισεῖ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους. Πᾶνε ἡμέραις ποῦ τὴν εἶδε ἡ ὀδελφή μου ἡ μεγαλητέρα νὰ περνάῃ ἀπὸ δῶ φευγοντας γιὰ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Τότε τὸ βασιλόπουλο ἐνόησε ὅτι ἄδικα χάνει τὸν κόπο, διότι ἡ εὐτυχία ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό.

Σᾶς ἀσπάζομαι

Ἡ Πλειάς.

ΤΟ ΕΠΑΙΝΕΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΛΟΞΟΣ ΛΑΙΜΟΔΕΤΗΣ

— Λοιπὸν Γιῶργο, ἔλεγε μία σεβαστὴ κυρία εἰς τὸν υἱόν της, κοντεύεις νὰ ἀποντυθῇς — Ναὶ μητέρα — Ἤθελα πρὶν φύγεις νὰ σοῦ δώσω μερικὰς συμβουλάς — Τὰς ἀκούω εὐχαρίστως — Ἐπειδὴ πρώτην φορὰν πάγεις σὲ χορόν, καὶ κάνεις τὴν πρώτην εἴσοδόν σου στὸν κόσμον, πιθανὸν νὰ κάνῃς καὶ τίποτε ἀνοησίες. Καὶ πολλάκις σὲ βλέπω ὅτι τὰ χάνεις μπροστὰ εἰς τὰς δεσποινίδας καὶ δὲν ξέρεις τί κάνεις καὶ τί λέγεις. — Μείνατε ἥσυχος, θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου.— Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ἀκόμα ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀγλαΐα ἕνεκα τῶν ἀρραβώνων τῆς ὁποίας γίνεται ὁ ἀποψινὸς χορὸς εἶνε πολὺ ζωηρὴ καὶ πεταχτὴ καὶ ἀγαπᾶ νὰ κορτζιδεύῃ. Ἀλλ' ὁ Πέτρος ποῦ θὰ εἶνε μαζί μου θὰ μὲ διδάξῃ πῶς νὰ φέρωμαι. Ἄ! καλὰ τὰ λές ὁ Πέτρος εἶνε νέος τοῦ κόσμου καὶ νὰ τὸν ἀκοῦς... Μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην ὁ Γιῶργος, ὅστις ἦτο φοιτητὴς τῆς νομικῆς, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα ἀποτελειώσῃ τὴν κόμμωσίν του. Κατόπιν ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου ἡτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ τοῦ ἐφάνη ὅτι κάποιον πρᾶγμα ἦτο στραβισμένον ἐπάνω του. Ἀλλ' ὅμως τὸ ἐπῆρεν ὡς αἴσθημα ἀνόητον, καὶ μετέβη εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν Πέτρον φοιτητὴν καὶ τοῦτον τῆς νομικῆς.

Καθ' ὁδὸν ὅμως ἡ σκέψις αὕτη ἤρχισε νὰ τὸν τυραννῇ· μηχανικῶς βαδίζων ἔφθασεν ἐξ τὸ καφενεῖον, καὶ εἶδε μακρόθεν τὸν Πέτρον ροφῶντα ἕνα φλυτζάνι καφφέ — Καλησπέρα Πέτρε, τῷ λέγει πλησιάσας — Καλῶς τον — Εἶνε ὥρα ἀκόμα; — Κοντεύει.... ἀλλὰ δὲν μοῦ λὲς γιατὶ εἶσαι ἀπόξε λιγάκι λοξός... Ἐκείνην τὴν στιγμὴν φθάνει καὶ ὁ ἕτερος φίλος τοῦ Πέτρου καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ὅμως τί ἐσήμαινον οἱ μυστηριώδεις οὗτοι λόγοι τοῦ Πέτρου; Δὲν εἰμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ· φέρων ὅμως μετ' ὀλίαον τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμοδέτην τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐστράβωσεν ὀλίγον. Μία κοκινάδα ἀνέβη εἰς τὸ πρώσωπόν του καὶ δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα του, ἐνῷ καὶ οἱ τρεῖς μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἐδίδετο ὁ χορός.

* *
*

Ὅλοι ἐχόρευον! Οἱ δύο του φίλοι ἀνεμίχθησαν μὲ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ἔσυρε μετ' ὀλίγον ἕκαστος τὸ ταῖρι του· μόνον ἐκεῖνος ὕστατο εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἀκίνητος, κρατῶν τὸ καπέλλο εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ τυραννούμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς κακοτοποθετήσεως τοῦ λαιμοδέτου του. Ἔξαφνα ὁ Πέτρος ὅστις ἐχόρευε μὲ τὴν Ἀγλαΐαν ἐσταμάτησε κοντά του καὶ παρουσιάζων αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγλαΐαν τῆς εἶπε — Σᾶς συστήνω ἕνα δεινὸν καβαλιέρον! Ἡ Ἀγλαΐα τὸν ἔλαβε ἀπὸ τοῦ βραχίονος προτείνων αὐτῷ νὰ κάμουν τὸν γῦρον τῆς αἰθούσης Ἐκὼν ἄκων ἐδέχθη· δὲν εὕρισκε λέξιν νὰ τῆς εἴπῃ· τὸν ἔσυρε σιωπηλὴ καὶ ἀκατάδεκτη προκαλοῦσα τὸν γέλωτα εἰς τὰ ἄλλα ζεύγη. Τότε ἐνόμισεν ὅτι ὁ Πέτρος, ὅστις ἐπηγαινοήρχετο πέριξ τριῶν κομψῶν δεσποινίδων, ἐκύτταζε τὸν λαιμοδέτην του· ρίψας δὲ συγχρόνως βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐξεράγησαν ἀμφότεροι εἰς γέλωτας. Τὸ δίχως ἄλλο ἀντικείμενον τῆς γελωτοποιήσεως θὰ ἦτο ὁ λαιμοδέτης του· οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτεινίασαν τὸ πάτωμα ἐγύριζεν ὑπὸ τοὺς πόδας του, καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν Ἀγλαΐαν εἶπε — Ὁ λαιμοδέτης μου θὰ εἶνε ἴσως λιγάκι λοξός! Ἔκρηξις ἰσχυρὰ γέλωτος τοῦ ἀπεκρίθη· ἡ Ἀγλαΐα ἐγκαταλήψασα τοὺς βραχίονάς του ἠνώθη μὲ τὰ ἄλλα ζεύγη ὁ δὲ γέλως ἐντὸς ὀλίγου ἐγενικεύθη .. Οὗτος ἐτράπη εἰς φυγήν.

Καταντροπιασμένος μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκύτταζε τὸν ἑαυτόν του μέσα εἰς ἕνα κάτοπτρον. Ὁποία πλάνη! Ὁ λαιμοδέτης εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας καὶ ἐντροπῆς του.....

Λέγουν ὅτι τὸ πάθημα τοῦτο τοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς μάθημα.

Τιμολέων Ἰωαννίδης.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ Α'. ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Εὐχάριστα ἀποτελέσματα ἔχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν. Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἔργων πολλὰ ἦσαν ἄξια προσοχῆς, καί τινες μάλιστα στίχοι ἱκανοὶ διὰ νὰ ζητήσωσι στέφανον. Διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων δὲν θέλομεν νὰ ἀποθαρρύνωμεν οὐδένα, διότι οἱ μὴ βραβευθέντες σήμερον, ἠμπορεῖ αὔριον νὰ γράψωσι πολὺ καλλίτερον τῶν βραβευθέντων, ἐὰν ἔχωσι κλίσιν καὶ ἔρωτα πρὸς τὴν ποίησιν.

Τὸ πρῶτον ἔργον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐστάλη ἦτο τῆς Ἐαρινῆς Πρωΐας, καὶ δεικνύει καλὰς ποιητικὰς ἀπαρχάς. Μερικοὶ μάλιστα στίχοι εἶνε ἀρκετὰ ὡραῖοι. Ὡς

Θὰ εὕρω πάλι τὴν Ξανθὴ ἐκείνη τὴν μικροῦλα,
ποῦ ἔψαλλε ὅλο χαρὰ στοῦ βράχου τὴν ἀκροῦλα;

Οἱ τελευταῖοι ὅμως στίχοι εἶνε ἀσφαλῶς φερμένοι ἀπὸ τὴν Σιβηρία.

Πρεσβεύω ὅμως ὅτι ἐδῶ τὰ πάντα εἶνε φθαρτά.
Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ τοῦ κόσμου ἀγαθά!

Κύριε ἐλέησον!!

Ὁ Πκῦλος Μ. Πέππας μίαν ἡμέραν θὰ γράψῃ ποιήματα μὲ αἴσθημα. Ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὸ χωρίον ἔχει στίχους πολλάκις καλούς.

Ὦ χωρίον γλυκὺ
ἐνθυμήσεως λάβαν ἐκχέον·
εἰς τὰ ὦτα ἀντηχεῖ
ἡ φωνὴ τεθνεώτων γονέων.

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΜΩΡΟΣ

Τυχὼν βραβείου εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἀφοῦ
λύσθεν διηγήματος

Γράφει ὅμως εἰς τὴν καθαρεύουσαν, ἥτις δὲν εἶνε ἡ γλῶσσα τῆς λυρικῆς ποιήσεως, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ στῖχοι στεροῦνται αἰσθήματος. Περιπίπτει δὲ καὶ εἰς πολλὰς ὑπερβολάς. Λέγει π. χ. τὸ χωρίον «γῆ τῶν ἡλίων». Ἡ Μία Μοῦσα φαντάζεται τὸν ξενητευμένον της εἰς τὸ καράβι, καὶ παρακαλοῦντα τὸν βορρέαν νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ μέρη τῆς πατρίδος του.

Φύσα βορηά μου φύσησε,
καὶ τρέχει τὸ καράβι ἀγάλι, ἀγάλι·
νὰ πᾶμε στῆς πατρίδος μου
τὸ εὔμορφο ἀκρογιάλι.

Τὸ τρίτον τετράστιχον θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἔλειπε· τί ἄνοστον! Ἄλλοι στῖχοι ὅμως εἶνε ἀρκετὰ καλοί.

Τὸ ποίημα τοῦ Ἀνδρέου Παπανικολάου «Ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα μου Ἤπειρον» θὰ κατεῖχε καλλιτέρον θέσιν, ἂν ἦτο ὁλόκληρον ὡραῖον καὶ οὐχὶ ἡ ἀρχή. Ἰδοὺ ἓν τετράστιχον ἐκ τῆς ἀρχῆς.

Ἤπειρος! ὄναρ θελκτικὸν τῶν ἀνθηρῶν μου χρόνων,
ἀειθαλέστερε λειμών, τῶν ἐπὶ γῆς λειμώνων·
μὲ θλίβουν τὰ δεινά σου.
Θρηνοῦν αἱ πεδιάδες σου, στενάζουν τὰ βουνά σου.

Ἰδοὺ καὶ ἓν ἐκ τοῦ τέλους.

Μαῦρα κι' ἀφόρητα δεινὰ σ' ἐπλάκωσεν ἡ μοίρα,
καὶ ἡ ἄπιστη Τουρκία, ἡ ἄπηνή της χεῖρα!!
Σ' ἀνύψωσε καὶ 'κεῖ ψηλὰ σ' ἔχει καθηλωμένη
κι' ἀνηλεῶς σὲ τύπτουνε καὶ σὲ κτυποῦν οἱ ξένοι.

Τόση εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἀρχῆς καὶ τέλους, ὥστε δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι δὲν ἐγράφη ὁλόκληρον τὸ ποίημα ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρός.

Καὶ μὲ τὴν κρίσιν τῶν ἔργων αὐτῶν, ἀναβαίνομεν πλέον εἰς μίαν βαθμίδα ἐντελῶς διαφορετικήν.

Τὰ τρία κατωτέρω ἔργα δεικνύουσι τοὺς ποιητάς των ἐξοικειωμένους ἀρκετὰ μὲ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς ρυθμούς της. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους οἱ στῖχοι εἶνε ὅλοι σχεδὸν καλοὶ καὶ τὸ μέτρον παντοῦ ἀκριβές.

Λεπτότατον αἴσθημα διακρίνει τοὺς στίχους τοῦ Δακρυβρέκτου ἴου.

Χρόνους πολλοὺς ἐδῶ στὰ ξένα
ἔζησα ἔρημος μονάχος·
τὸ δάκρυ μου τὸ καταπίνει,
τῆς παραλίας μαῦρος βράχος.

Ζήτ' ἡ ψυχή μου τ' ἅγιο χῶμα
πατρίου γῆς. Ποθεῖ τὰ χρόνια
τῆς νεότης μου ποῦ κελαηδοῦσαν
θαρρεῖς γιὰ μένα τὰ ἀηδόνια κτλ.

Ποίησις ἔντεχνος καὶ λέξεις παραστατικαὶ κοσμῶσι τὸ ἔργον, ὅπερ στέλλει τὸ λουλοῦδι τῆς καρδιᾶς.

Μακρυὰ στὰ ξένα ἔλειπα πατρίδα μου ἀπὸ σένα
κι' ὅλα μου ἦσαν σκοτεινά, κι' ὅλα μοῦ ἦσαν ξένα.

Καὶ ὁ ποιητὴς παρακάτω λίαν ἐπιτυχῶς λέγει ὅτι καὶ εἰς τὴν ξένην ἦσαν ἄνθη, φεγγάρι καὶ ἥλιος, ἀλλ' εἰς τὸν ξενιτευμένον ἐφαίνοντο σκοτεινά.

Κ' ἐκεῖ φυτρώνουν ῥοδαριαῖς καὶ τὰ λουλούδ' ἀνθίζουν.
Φεγγάρι, ἥλιος, βγαίνουνε καὶ τὰ βουνὰ χρυσίζουν.
Τὰ πάντα ναί! εἶνε κ' ἐδῶ ὅπως καὶ εἰς τὰ ξένα,
μὰ ἐκεῖ ἦσαν σκοτεινὰ σ' ἐμὲ χωρὶς ἐσένα.

Καὶ πολὺ ὡραῖα πάλιν παριστάνει ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ κῦμα ποῦ σιγοσβύνει εἰς τὴν ἀμμουδιά, φοβίζει τὸν ξενητευμένον.

Μ' ἐφόβιζαν τὰ κύματα ὅταν γλυκὰ φιλοῦσαν
τ' ἀκρογιαλιοῦ τὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖ ποῦ σιγοσβοῦσαν.

Καὶ περαίνει τέλος τὸ ποίημά του μὲ τὸν ἑξῆς ὡραῖον στῖχον.

Καὶ θὰ σβυσθῶ ἀνάμεσα στοὺς πράσινούς σου κλώνους
σὰν θὰ γλυκαίν' ἡ αὔρα σου τῆς ξενητειᾶς τοὺς πόνους

Καὶ τελειώνομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κρίσιν μας μὲ τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον στέλλει τὸ διαβατικὸ περιστεράκι. Ἰδέαι ὡραῖαι, αἰσθήματα, λέξεις ποιητικαί, στῖχοι ῥέοντες, εἶνε τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα στολίζωσι τὸ ποίημα τοῦτο. Ὁ ποιητὴς φαντάζεται τὸν ξενητευμένον του, ναύτην, καθήμενον εἰς τὸ ξάρτι καὶ ὀνειροπολοῦντα τὴν πατρίδα του εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανέρχεται διότι τίποτε δὲν τὸν ἔθελγεν εἰς τὴν ξένην. Καὶ αὐτὸ τὸ κῦμα τοῦ ξένου ἀκρογιαλιοῦ τὸν ἐτρόμαζε. Κατόπιν ὁ ναύτης παρακαλεῖ τὴν αὔραν νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὴν ἀγάπην του ὅτι ἐπιστρέφει.

Λοιπόν·

Τὸ Βραβεῖον: Διαβατικὸ Περιστεράκι.

Ἔπαινον: Λουλοῦδι τῆς καρδιᾶς, Δακρύβρεκτον ἴον.

Εὔφημον μνείαν: Ἀνδρέας Παπανικολάου, Μία Μοῦσα, Παῦλος Μ. Πέππας, Ἐαρινὴ Πρωΐα.

Ἡ Διεύθυνσις

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΠΟΙΗΜΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Κατάχλωμος καὶ μοναχὸς στοῦ καραβιοῦ τὸ ξάρτι
κάποιος μ' ὁλόξανθα μαλλιὰ μὲ πόνο τραγουδοῦσε
Σὰν τί νὰ κλειοῦσε ἡ καρδιὰ τοῦ πονεμένου ναύτη
κ' ἔχυνε τόσα δάκρυα στὰ λόγια ποῦ σκορποῦσε

Ὁλόχαρη πατρίδα μου πρασινοστολισμένη
μὲ πόνο ἐψιθύριζε, ξανάρχουμε καὶ πάλι.
Δὲν μ' ἔθελγαν ἡ εὐμορφιαῖς στὴν ἄχαρη τὴν ξένη,
μ' ἐτρόμαζαν τὰ κύματα στὸ ξένο ἀκρογιάλι.

Τάχα τὰ εὐώδη ῥόδα μου ὅπου μαζὺ μ' ἐκείνη
ποτίζαμε κάθε βραδυὰ φεγγαροστολισμένη
ἀνθοῦν ἀκόμη; Ἡ αὐγὴ πάντα δροσὰ τοὺς ῥίχνει,
ἢ μαραθῆκαν τὰ φτωχά, κ' εἶνε ἡ ῥοδιὰ γυρμένη;

Τάχα νὰ ζοῦν ὅσοι ἀγαπῶ; Ἡ κορασιὰ προσμένει;
Μοσχόπνοο ἀγερράκι μου ποῦ σ' ἔχω ἐμπιστεμμένα
τόσα λογάκια μυστικά· Αὔρα μου μυρωμένη,
πέστε τῆς κόρης ὅτι πιὰ γυρίζω ἀπὸ τὰ ξένα.

Γαλαζοπράσινη ἀκτὴ σὲ ξαναβλέπω πάλι.
Τώρα θὲ νἄβρω ἀνάπαψι στὰ παλαιά μου κλόνια,
κάτω ἀπὸ τὰ δροσερὰ κλαδιά, ἀφ' τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
Θὰ ψέλνω τῆς ἀγάπης μου ἕνα τραγοῦδι αἰώνια.

Ζάκυνθος 1905.

Διαβατικὸ Περιστεράκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΠΛΕΙΑΔΟΣ"

Ἡ «Πλειάς» θὰ ἀπευθύνῃ σήμερον μίαν θερμοτάτην παράκλησιν πρὸς τοὺς φιλτάτους συνδρομητάς της. Καὶ ἡ παράκλησις αὕτη εἶνε νὰ ἐγγράψωσι νέους συνδρομητάς Φρονεῖ δὲ ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τὸ εὐθυνὸν τῆς συνδρομῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὡραῖον τοῦ φύλλου, μὲ τὸν α' ποιότητος χάρτην, μὲ τὴν ποικίλην καὶ τερπνὴν ὕλην του, μὲ τοὺς διαγωνισμούς, τὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη. «Ἡ Πλειάς» ἀγαπητοί μας φίλοι πράττει τὸ πᾶν ὅπως γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχάριστος εἰς σᾶς. Λοιπὸν καὶ σεῖς πρέπει νὰ τὴν ὑπουστηρίξητε. Ὁ καθεὶς σας δὲν ἔχει τρεῖς ἢ τέσσαρας φίλους στενούς; Αἱ λοιπὸν αὐτοί, ἐὰν ἐγγράψῃ, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τὸν εὐγνωμονῶσι διὰ τοῦτο, ὅταν ἀναγνώσωσι τὸ φύλλον μας, ἡ «Πλειάς» θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκδώσῃ καὶ διπλᾶ φύλλα ἐφέτος μὲ τὴν αὐτὴν συνδρομήν. Ἀπὸ τοῦ ἑπομένου λοιπὸν φύλλου θὰ ἀρχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἐγγραψάντων συνδρομητάς, μὲ ἀριθμὸν δηλοῦντα πόσους ἕκαστος ἐνέγραψεν. Ἐμπρὸς λοιπόν; Διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ γίνητε αἰτία νὰ ἐκδοθῶσι καὶ διπλὰ φύλλα, θὰ δύνασθε μίαν ἡμέραν νὰ εἴπητε ὑπερηφάνως. Καὶ ἐγὼ συνετέλεσα εἰς τὴν πρόοδον τῆς «Πλειάδος» ὅταν πρωτοήρχισε τὴν ἔκδοσίν της καὶ μᾶς ἐζήτησε νὰ τὴν ὑποστηρίξωμεν. καὶ ἐγὼ εἰργάσθην ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ «Πλειὰς» πρὸς τούτοις παρακαλεῖ τοὺς μὴ πληρώσαντας ἔτι τὴν συνδρομήν των νὰ ἀποστείλωσι αὐτήν, καὶ θέλουσι τὴν ὑποχρεώσει. Δι' αὐτοὺς μὲν δὲν εἶνε τίποτε ὁπότε καὶ ἂν τὴν στείλωσι, ἐνῷ εἰς τὴν «Πλειάδα» παρέχωσι μεγίστην εὐκολίαν πληρώνοντες αὐτὴν τώρα.

Ἰδοὺ τί μᾶς γράφει τὸ ἀγαπητὸν χρυσοπτέρυγον ὄνειρον (ἐγκρίνεται) καὶ τὰ δημοσιεύομεν ἄνευ σχολίων· «Ἀγαπητή μου Πλειάς· Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς μὲ πόσην χαρὰν ἔσπευσα νὰ ἐγγραφῶ συνδρομητὴς ὅταν ἐπληροφορήθην τὴν ἔκδοσίν σου, καθόσον μᾶλλον, ἓν ἄλλον περιοδικὸν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον καὶ καλούμενον «Διάπλασις τῶν παίδων» εἰς τὸ ὁποῖον ἤμην τοιοῦτος, ἐξέσχισα ὅταν ἔλαβα τὸ α'. φύλλον, ἐπειδὴ δὲν εἶδον εἰς αὐτὸ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ διάφορα μέσα διὰ νὰ ἀφαιρῇ χρήματα ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς. Διότι ποῦ ἠκούσθη οἱ συνδρομηταὶ νὰ πληρώνωσι 1 δρχ. διὰ δικαίωμα ψευδωνύμου, 1 δρχ. δι' ἀλλαγὴν τοιούτου, 1 δρχ. διὰ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν των λύσεων ἀγοράζοντες τὸν ἰδιαίτερον χάρτην, 0,50 δι' ἀλλαγὴν διευθύνσεως, καὶ μυρία ἄλλα ἀκόμη τὰ ὁποῖα παραλείπω. Καὶ συγχρόνως ἀπειλεῖ ὅτι θὰ αὐξήσῃ τὴν ἑπτάδραχμον συνδρομὴν διότι δὲν τὴν συμφέρει! Καὶ μήπως ἡ ὕλη της εἶνε τίποτε; Τί νὰ διαβάσῃ κανείς; Τὰ ἀγύριστα κεφάλια ἢ τὴν πόλιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ σχολεῖον τῶν ζώων τῆς χαριτοβρύτου Μάρθας; Ἀφήνω τὸ χαρτὶ ποῦ εἶνε χειρίστης ποιότητος καθὼς τῶν ἐφημερίδων. Διὰ τοῦτο κτὶ ἐγὼ μεθ' ὅλων τῶν φίλων μου ἐνεγράφην εἰς τὴν «Πλειάδα» καὶ θὰ ἐγγράψω καὶ πλῆθος ἄλλων, οἵτινες ἀνδίασαν τὴν γραῖαν «Διάπλασιν».

Ἀγαπητὸν Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον, αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις μᾶς τὰ ἔγραψαν καὶ πλῆθος ἄλλων συνδρομητῶν μας. Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ὑποστήριξίν σου πρὸς τὴν «Πλειάδα».

Δες ἀδελφαὶ Μιαούλη διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας, σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Τὸ αἴνιγμά σας ὡραῖον, ἀλλ' ὀλίγον δύσκολον. Νὰ ἰδοῦμεν θὰ τὸ λύσουν πολλοί; Δρχ. 10 ἐλήφθησαν.

Ἀγαπητὲ Ἰ. Γ. Σουβαλιώτη εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ἡ Πλειὰς ἐγένετο αἰτία νὰ διέλθῃς εὐχαρίστους στιγμὰς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ σου. Εὐχόμεθα ὅμως τοῦ λοιποῦ ὁσάκις σὲ ἐπισκέπτεται τὸ φύλλον μας, νὰ σὲ εὑρίσκῃ πάντοτε ὑγιᾶ.

Μέλλουσα ζωγράφος (ἐγκρίνεται). Σὲ εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τοὺς τόσον ὡραίους λόγους σου δ ἀ τὴν «Πλειάδα» ἥτις σὲ «κατέθελξε». Βεβαίως εἰς μὴν ὅστις μεσολαβεῖ διὰ τὴν ἔκδοσιν νέου φύλλου εἶναι πολύς, ἀλλὰ ἐλπίζομεν τὸ ἑπόμενον ἔτος νὰ μεσολαβῇ ὀλιγότερος χρόνος. Ἔχομεν ἐλπίδας νὰ τὸ κατορθώσωμεν, διότι ἡ «Πλειὰς» μέχρι τοῦδε ἐγένετο παντοῦ ἐνθουσιωδῶς δεκτή. Φράγκα 4 ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Ἀμαρυλλὶς (ἐγκρίνεται) Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας σου. Δραχ. 6 ἐλήφθησαν. Τὸ ποίημά σου εἶνε πολὺ ὡραῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον Διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου μὴ ἀνησυχεῖς διότι κρατοῦνται μυστικώτατα, ὅσον εἰς οὐδὲν ἄλλο περιοδικόν. Τὸ ἰδικόν σου ὅμως τὸ γνωρίζει ἡ Ζ. καὶ ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς τὸ ἔμαθεν, διότι ἐκ τοῦ γραφείου μας εἰς οὐδένα λέγεται ποτὲ ψευδώνυμον.

Ἐμμ. Κ. Ρούβα, αἱ παρατηρήσεις σου εἶνε ὀρθόταται. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα, καθὼς βλέπεις, τὴν καθαρεύουσαν, ἥτις πρέπει νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸ ἔθνος μας. Τὰ 2 γαλλικὰ γραμματόσημα ποῦ ἔστειλες ὡς ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς σου, δὲν ἰσχύουσιν ἐνταῦθα διὰ τοῦτο σοὶ τὰ ἐπιστρέφομεν μὲ τὴν παράκλησιν νὰ στείλῃς τὴν συνδρομήν σου εἰς φρ. χρυσᾶ.

Αἰωνία ἐνθύμησις (ἐγκρίνεται) εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου πρὸς τὴν «Πλειάδα», ἥτις σοὶ ἀρέσει πολύ. Δρχ. 6 ἐλάβομεν καὶ δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σοὶ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστήσεις μας.

Ἀγαπητὲ Κωνστ. Σ. Κυριακόπουλε, ἡ «Πλειὰς» ἔχουσα τοιούτους εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις ὑποστηρικτὰς ὡς σέ, ἀσφαλῶς θὰ προοδεύσῃ. Εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὰς εὐχάς σου, «πρὸς εὐδοκίμησιν τοῦ ἔργου μας».

Κυρία Ἀλεξάνδρα Λεονάρδου, εὐχαριστοῦμεν πολὺ ἰὰ τόσην ὑποστήριξιν πρὸς τὴν «Πλειάδα». Δρχ. 6 ἐλήφθησαν. Τὰ ποιήματα πολὺ ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν.

Ἀγαπητὲ Πάρι (ἐγκρίνεται) σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὡραίας ἐκφράσεις σου διὰ τὸ φύλλον μας, ὅπερ θεωρεῖς «τερπνότατον καὶ ἀληθὲς ἀριστούργημα». Πνευματικὰς ἀσκήσεις δημοσιεύομεν περισσοτέρας ἀφοῦ σοὶ ἀρέσκωσιν.

Φίλτατε Ξενοφῶν Βελλιανίτη, εἴμεθα εὐτυχεῖς, διότι ἐλάβομεν κατόπιν τόσου καιροῦ ἐπιστολήν σου. Γράφε μας συχνότερα.

Ἀγαπητὲ Λύσανδρε Μαχαιρᾶ περὶ τῶν φιλομούσων αἰσθημάτων σου εἴμεθα βέβαιοι.

Δὶς Εὐαγγελία Φράγκου, εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς τόσον ἐνθουσιώδεις κρίσεις σου ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος. Αἱ Π. Ἀσκήσεις σου ὡραῖαι, καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον τὴν δημοσίευσιν.

Ἰδοὺ τί λέγει τὸ Δακρύβρεκτον ἴον (ἐγκρίνεται). «Ἡ γραφίς μου δὲν μὲ βοηθεῖ ὅπως πλαισιώσω δι' εὐόσμων ἀνθέων τὴν φίλην «Πλειάδα». Ἀλλ' ἔχει μόνη της τόσον φῶς καὶ σκορπίζει γύρω της τόσας θαλπερὰς ἀκτῖνας, ὥστε πᾶν ἄλλο πλαίσιον εἶνε περιττόν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ, Δακρύβρεκτον ἴον, δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις.

Ἀγαπητὲ Δ. Κ Ἀρλιώτη. Δρχ. 4 ἐλάβομεν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ὑποστήριξίν σας πρὸς τὴν «Πλειάδα».

Σιωπὴ νὰ ἀκούσωμεν τί γράφει ὁ Χαλασμὸς Κόσμου (ἐγκρίνεται) α'. λέγει ὅτι «ἀγνόησεν ἀπλήστως τὴν «Πλειάδα»» β'. ὅτι «θὰ φροντίσῃ νὰ ἐγγράψῃ ὅσον δυνηθῇ περισσοτέρους συνδρομητὰς καὶ γ' ἐκφράζει τὴν λύπην του διότι μετὰ ἕνα μῆνα θὰ λάβῃ νέον φύλλον, εὐχόμενος συγχρόνως, ἵνα ἀπὸ τοῦ ἑπομένου ἔτους ἡ «Πλειὰς» ἐκδοθῇ δεκαπενθήμερος διπλασιαζομένης τῆς συνδρομῆς, καὶ ἀναφωνεῖ «καὶ τίς θὰ ἀρνηθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ τόσον ὡραῖον περιοδικόν»; Εἴθε προσηλέστατε Χαλασμὲ κόσμου νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου.

Δὶς Ἰουλία Συμμελίδου, εἶνε λυπηρὸν τῇ ἀληθείᾳ οἱ Ἕλληνες νὰ περιφρονῶσι τὴν γλῶσσαν των; τὴν γλῶσσαν τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Αἰσχύλου, καὶ νὰ προτιμῶσι τὴν Γαλλικήν. Εὐτυχῶς οἱ τοιοῦτοι εἶνε ὀλίγοι. Ἂς φροντίσωσιν οἱ γονεῖς ἵ α ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐμπνεύσωσιν εἰς τὰ τέκνα των τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀθάνατον ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀποσκορακίζοντες ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας των τὰς ξένας διδασκαλίσσας, τὰς λεγομένας κουβερνάντας.

Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν Δ. Ἠλιόπουλε, Δ. Φίλιππα, Δ. Μπαδουβᾶνε, Κυανὲ Βόσπορε (ἐγκρίνεται· εὐχαριστοῦμεν οἱ' ὅσα γράφεις), Ἀστὴρ τῆς Χίου (ἐγκρίνεται), Σελήνη τῆς Χίου (ἐγκρίνεται) καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Ἀγαπητὲ φίλε, Ἀνδρέα Παπανικολάου, εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα δι' ὅσα γράφεις. Τὰ ἔργα σου ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθωσι προσεχῶς.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ Γερασ. Ι. Ἀννίνου, δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, πόσον οἱ ἐν τῇ δούλῃ Ἕλληνες ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα των Ἑλλάδα, «τὰ περιοδικὰ τῆς πατρίδος μου μοὶ ἀρέσκουσι πολύ» γράφει. Ἔχομεν καθῆκον οἱ Ἕλληνες νὰ ὑποστηρίξωμεν καὶ τα ἐν Ἑλλάδι περιοδικά, διότι ἐὰν δὲν τὰ συνδράμωμεν ἡμεῖς, ποῖος τότε θὰ τὰ συνδράμει.

Μάθετε δὲ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅτι ὁ ἀγαπητὸς Γεράσ. Ι. Ἄννινος θὰ ἱδρύσῃ καὶ σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῆς «Πλειάδος». Ἀναμένομεν τὰς ἐνεργείας σου.

Μὲ τὰς αὐτὰς ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις γράφει καὶ ὁ Τιμολ. Ἰωαννίδης, εἰς τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα ζῶν καὶ αὐτός. Εὐχαριστοῦμεν φίλτατε διὰ τὴν τόσην ὑποστήριξίν σου πρὸς τὸ φύλλον μας· τὰ ζητηθέντα ἐστείλαμεν.

Ἀγαπητὲ φίλε Γρηγόριε Βεϊλικδζίδη, εἴμεθα εὐτυχεῖς ἀποκτῶντες τοιούτους φίλους ὡς σέ. Μετὰ πάσης χαρᾶς σοὶ ἀναθέτομεν τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Πλειάδος» καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς γράφεις συχνά, διότι αἱ ἐπιστολαί σου εἶνε τερπνόταται. Τὸ ποίημά σου δημοσιεύεται σήμερον. Ἀγγελίας ἐστείλαμεν· τὰς ἔλαβες;

Ἀγαπητὲ Χαριλ. Δημόπουλε, Δ. Χριστοδούλου, Ν. Σιμόπουλε καὶ Β. Γεωργόπουλε, εὐχαριστοῦμεν μεγάλως δι' ὅσα γράφετε.

Ἀγαπητὲ φίλε Μιχαὴλ Ζαγοράκη, διὰ τοὺς ἀόκνους κόπους σου ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας σὲ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Δρχ. 10 ἐλήφθησαν.

Ἀγαπητοὶ Γ. Ν. Μανίδη, Τ. Μαυράκη, Χ. Ζορμπᾶ, Τ. Πλατανίτη, Γ. Καρζῆ, συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Φίλτατε Κ. Δημόπουλε, αἱ ἐπιστολαί σου καθὼς πάντοτε χαριτωμέναι μᾶς προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Φύλλα ἐστείλαμεν.

Ἀγαπητὲ Κῶν. Ν. Παπανικολάου, μετὰ μεγάλης μας χαρᾶς σὲ συγκαταλέγομεν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας.

Μυροβόλος Χαραυγὴ (ἐγκρίνεται) εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν φροντίδα ποῦ ἔλαβες νὰ συστήσῃς τὴν τὴν «Πλειάδα» καὶ εἰς τὰς φίλας σου Εἰς τὰς Ἀνεμώνας γράφομεν τὰ ὀνόματα 7 δεσποινίδων, ἀφοῦ ἡ ἐκλογὴ ἀφέθη εἰς ἡμᾶς.

Μίαν ὡραίαν ἑορτὴν μᾶς ἀναγγέλλει τὸ Διαβατικὸ περιστεράκι ἐκ τῆς μυροβόλου Ζακύνθου. Καὶ σημειώσατε ὅτι εἰς τὰς περιγραφὰς τὸ Διαβατικὸ περιστεράκι εἶνε ἀμίμητον. Ὅλοι οἱ ἐκεῖ συνδρομηταί μας διοργάνωσαν ἑορτὴν τινα καθ' ἣν τὸ διαβατικὸ περιστεράκι ἀπεκάλυψε τὴν εἰκόνα τοῦ Σολωμοῦ ἐν μέσῳ ἀτελευτήτων ζητωκραυγῶν. Κατόπιν ὁ Χ. Μεσσαλᾶς καὶ ὁ Σ. Στεκούλης ἀπήγγειλαν ποιήματα, ὁ δὲ Γ. Τσακασιᾶνος τὴν βιογραφίαν τοῦ δαφνοστεφοῦς ποιητοῦ τῆς Ζακύνθου καὶ ἡ ἑορτὴ ἔληξεν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν μανδολίνων τῶν Σ. Στεκούλη καὶ Θ. Χαλκιᾶ.

Πῶς νὰ μὴ ἐνθουσιασθῶμεν, ὕστερα ἀπὸ τόσας ἐκφράσεις ἀγάπης ποῦ ἐκδηλοῖ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τὸ Μῆλον τῆς Ἔριδος; Ποῦ τόπος νὰ δημοσιεύσωμεν μίαν ὡραίαν περικοπὴν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του.

Τέλος πάντων οἱ Ζακύνθιοι, καὶ ἀποδεικνύεται τοῦτο διὰ μυριοστὴν φοράν, εἶνε πάντοτε εὐγενεῖς, ἐνθουσιώδεις καὶ φιλόμουσοι· ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι σας θὰ συμφωνήσητε εἰς τοῦτο, ὅταν ἀναγνώσητε τί μᾶς γράφει ὁ Ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας.

Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (ἐγκρίνεται) πολὺ ἐλυπήθημεν ὅταν εἴδομεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου, ὅτι μᾶς ἔγραψες δύο φορὰς καὶ δὲν σοὶ ἀπηντήσαμεν. Ἀναμφιβόλως αἱ ἐπιστολαί σου θὰ παρέπεσαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἡμεῖς εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅταν μᾶς γράφωσιν οἱ συνδρομηταί μας καὶ οὕτω ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ ὑπάρχουσι τὰ ἀγαπητὰ ὀνόματά των.

Ἡ ἐπιστολή σου Σείριε (ἐγκρίνεται) μᾶς ἐπροξένησε μεγάλην χαράν. Γράφε μας συχνά.

Ἀγαπητὲ Μεσημβρινὲ Ἀστὴρ διὰ τὸν Ἐθνικὸν σύλλογον περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾶς ἡ «Πλειάς;» εὑρίσκεται εἰς θέσιν νὰ σοὶ δώσῃ εὐχαρίστους πληροφορίας. Τὸν σύλλογον ἀπαρτίζουν μέλη τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν, φοιτηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Σκοπὸν δὲ ἔχει τὴν ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν μελῶν διὰ διαλέξεων, ἐκδρομῶν καὶ διαφόρων στρατιωτικῶν ἀσκήσεων. Τὴν πρώτην διάλεξιν θὰ κάμῃ ὁ δραστήριος αὐτοῦ πρόεδρος Εὐάγγ. Σιχνῆς δημοσιογράφος.

Ἀγαπητὲ Γ. Δ. Κελεπούρη, τὰ ποιήματά σου ἐλήφθησαν.

Δὶς Καλλιόπη Χαραμουντάνη εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν ὑποστήριξίν σου πρὸς τὴν «Πλειάδα». Φρίγκα 4 ἐλήφθησαν.

Φίλτατε Ἀνδρέα Ζησόπουλε δρχ. 10 ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν ὅτι πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ σύλλογος ἐν Πειραιεῖ πρὸς διάδοσιν τῆς «Πλειάδος», τῇ πρωτοβουλίᾳ δύο λαμπρῶν μας φίλων τοῦ Ἰωσὴφ Βαλσαμῆ καὶ τοῦ Γεωργ. Γ. Λαμπροπούλου. Ἔχομεν πλήρη πεποίθησιν ὅτι καὶ ὁ σύλλογος οὗτος θὰ θριαμβεύσῃ.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι κτλ. Τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι συγχαίρει τὸ Μὴ μὲ λησμόνει διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του πρὸς τὴν «Πλειάδα». Ὁμοίως καὶ ὁ Ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας γράφει ἐν «εὖγε» διὰ τὸ Μὴ μὲ λησμόνει. Τὸ χρυσοπτέρυγον ὄνειρον ἀσπάζεται τὸν φίλον του Ἰωσ. Βαλσαμῆν καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὰς ὡραίας φωτογραφίας, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς Δος Ἐρατοῦς Κοκκίνου δι' ἀνταλλαγῆς «ἀνεμωνῶν». Τὸ ἀκρογιάλι (ἐγκρίνεται). Συγχαίρει τὸ φῶς τῆς νυκτὸς διὰ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ υμβουλεύει νὰ...τὸ ἀλλάξῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀπ' τὰ κύματα γεννῶμαι ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς,
καὶ τοὺς πλέοντας φωτίζω, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος ἀ ουστὴ γιὰ τ' ὄνομά μου,
ὅπου ὅλεθρον δεινὸν βρῆκαν Τοῦρκοι στὰ νερά μου.
Ἂν τολμήσῃς νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
ξυλουργοὺς καὶ ναυπηγοὺς εἰς ἐνέργειαν θὰ βάλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μήλου τῆς Ἔριδος.

Ὁ Λύτης τῶν περισσοτέρων θὰ λάβῃ μίαν Ποιητικὴν συλλογὴν δεδεμένην.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ Α'. ΑΣΚΗΣΕΩΣ

Δημοσθένης (Δημος—θ—εν—εἰς)

Λύται: Ε. Μπόσακας, Κ. Δημόπουλος, Τ. Ἰωαννίδης, Βίκτωρ Παρμενίδης, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Κα Ἀλ. Λεονάρδου, Ἀνδ. Παπανικολάου, Γ. Λαμπρόπουλος, Ἐαρινὴ Πρωΐα, Σ. Τσιγκάρης.

Βραβεύεται διὰ κλήρου τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Β'.

Γαλλία (Γαλή—α)

Λύται: Χαλασμὸς Κόσμου, Λίγ' ἀπ' ὅλα (μὲ ὡραιοτάτους στίχους) Τιμολ. Ἰωαννίδης, Γρηγ. Βεϊλικδζίδης, Ἀμαρυλλίς, Σείριος, Δ. Φίλιππας, Ἀλεξ. Λεονάρδου, Μῆλον τῆς ἔριδος.

Βραβεύεται ἡ Ἀμαρυλλίς.

Ἀντιλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια. Γεώργιος Βλαβιανός. Γραφεῖα «Πλειάδος». Λιοσίων 32. Ἀθήνας.

Ἀνταλλάσσω Ταχυδρομικὰ Δελτάρια. Βασιλικὴ Μ. Χουτοπούλου. Αἰσώπου 14. Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Διὰ τοὺς συνδρομητάς μας δωρεάν).

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Προτιμῶ τοποθεσίας. Ἀπάντησις ἀσφαλής.

Grégore Beilikdjidés
Samsoun. Mer—Noire. Turquie d'Asie.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. Θὰ τὰ ἀνταποδίδω δι' ὡραιοτάτων Κων)πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Ger. Anninos
Samsoun. Turquie. d'Asie Mer-Noire.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΝΕΣΤΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,